

پیست زخمِ کاری

محمود حسینی زاد

نمبر ۱۳۳۵

ونگ گربه‌ای از لابه‌لای اطلسی‌های خیسِ دورتادور تراس.
آوای قورباغه‌ای از سمت برکه‌ی کنار دیوارِ شمالی باغ.
خش‌خش ملایم سرشاخه‌های درخت‌ها در نسیمی که از سمت کوه می‌وزد.

مرد چشم باز می‌کند، به پهلو می‌غلتد. روانداز نازکش می‌رود کنار. خنکای از پنجره‌ی باز‌تورزده را روی پشت و شانه‌ها حس می‌کند.
خیره به دیوار روبه‌رو، گوش می‌سپرد به ونگ گربه و قورقور قورباغه و خش‌خش برگ‌ها.

با حوله، بخارِ روی آینه را پاک می‌کند. دست می‌کشد به صورتش. صافِ صاف. دستی می‌کشد به اندک چروکِ زیر چشم‌ها، و لب پایین را پایین. نگاهی می‌اندازد به دندان‌ها. دست دراز می‌کند و از بین انواع بطری و قوطی، لوسیونی را برمی‌دارد، کمی از مایع می‌ریزد کفِ دست، می‌مالد به صورت و گردن و پشتِ گردن. دست دراز می‌کند و ادکلنی برمی‌دارد و کفِ دست را پُر می‌کند و دست‌ها را به هم می‌مالد و می‌سرازند به زیر بغل‌ها و روی پهلوها و شکم. برمی‌گردد و در آینه‌ی بزرگ روبه‌روی وان به سرتاپای خود نگاه می‌کند. پوستش در انعکاس سیاهی مرمر دیوارها، سرخی سرامیک کف و طلایی وان و دست‌شویی‌ها، شفاف‌تر می‌زند. دستی به شکم می‌کشد، دستی به موهای مرطوب سینه، بعد با هر دو دست گوشت اضافی شکم و پهلوها را چنگ می‌زند. باز دست‌ها را